

maa det jo dog staa i Forbindelse med raadende Tilstande i Landet; staaer det danske Folk virkelig paa saa lavt et Kulturtrin, at der er nødvendigt at baste og binde det ved Hjælp af Prygl! Ganske uanset, om saadanne Forhold staa bag ved Indførelsen af Straffen eller ikke, vilde der i Udlandet danne sig en offentlig Mening i den Retning. Og den har allerede begyndt at danne sig. Jeg har hørt om Tilfælde, hvor man i fremmede Lande ved Tanken om at træde i Forbindelse med andre Nationer har sagt: Danmark er der for saa vidt mindre Grund til at tage med: der staa de jo saa lavt, at de ere i Færd med at drøfte Indførelse af Pryglestraffen. — Fra mange Sider iblandt os er den Opfattelse gjort gældende, at Vejen, vort Land bør gaa, er at hævde sig, ikke ved den udvortes Styrke, en Stormagt er i Stand til at udfolde i Kamp med andre Magter, men ved den indre Styrke, der naas gennem det Liv, der leves i Landet, den Kultur, den moralske og praktiske Udvikling, det rummer. Vil ikke Indførelsen af Pryglestraf kunne komme til at modarbejde det Indtryk, dansk Kultur ellers kunde fremkalde udenfor Landets Grænser, og svække det Værn for Danmarks fortsatte Bestaaen, der kunde ligge i Anerkendelsen af det danske Folks høje Udviklingstrin? Er det med Kulturens Vaaben, vi skulle kæmpe for vor Tilværelse, maa vi være yderlig forsigtige med at indføre noget, der kan bidrage til at skaffe os det Omdømme hos andre, at vor Kultur er tilbageskridende, ikke længer paa alle Omraader er paa Højde med Nutiden. Se, derfor er jeg imod, at vi faa denne § 5, og hvad der i øvrigt i Lovforslaget knytter sig til den, vedtaget. Jeg ser heller ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt. Der har været nævnt, jeg husker ikke af hvem, at denne Paragraf var den Pris, for hvilken vi kunde faa de Fremskridt, Loven i øvrigt indeholder. Men hvor er Købmanden, der forlanger den Pris for Gennemførelsen af Lovens øvrige Bestemmelser og mener, at vi ikke i og for sig ere modne til dem eller i Stand til at modtage dem, medmindre Pryglestraffen følger med. Jeg tror ikke derpaa. Jeg tror, vi ville kunne naa de Fremskridt, Lovforslaget indeholder, uden at betale dem saaledes, at de bagefter kunde vise sig at være for dyrekoøbte.

Meyer: Den højtærede Minister beklagede sig i sit Foredrag over, at det, der hidtil var fremkommet under denne Sags Behandling nu her i Tinget, var Gen-

tagelser og atter Gentagelser. Det lykkedes imidlertid heller ikke den højtærede Minister selv at undgaa Gentagelser og endda Gentagelser, der forekom mig at være stemplede som Urigtigheder, saaledes om Bøllevæsenets Tiltagen, ligesom vi heller ikke undgik Eksemplet fra England, skønt det i sidste Samling, da vi behandlede Lovforslaget, blev temmelig stærkt debatteret, hvorledes det forholdt sig med den paagældende Sag, og det forekommer mig ikke at egne sig til at fremføres paa ny under Diskussionen her.

Jeg fik ogsaa Indtryk af, at der vistnok lige saa lidt hos den højtærede Minister som hos dem, der følge ham i denne Sag, er nogen Begejstring for Lovforslaget, det er det absolut ikke egnet til, det har ikke den Egenskab, at det vil kunne slaa Gnister i noget som helst Sind her i denne Sal. Det eneste, jeg fik Indtryk af, var, at den højtærede Minister blev vred i Diskussionen, og jeg synes, at det er ret overflødig, at vi atter nu ved Rigsdagssamlingens Slutning skulle behandle et Lovforslag, overfor hvilket der er en saadan Stemning, at man deler sig i to næsten lige store Hold, og hvor man næsten tør forudsætte, at hvis man overhovedet vil kunne opnaa Flertal, vil dette kun naas ikke i Kraft af saglige Grunde, man har diskuteret her, men i Kraft af, at det er Ministeriets stærkeste Mand, der er Fader til Lovforslaget.

Jeg synes ikke, Ministeren trænger til en saadan Opfejning, saa meget mindre som han paa mange Omraader har vist sig overordentlig human, naar det gælder Folk, som ere dragne til Ansvar for Lovovertrædelser, noget, som er almindelig kendt, eller maaske ikke almindelig kendt, men som jeg ikke har noget imod at fremhæve her, fordi det vidner om, at den højtærede Minister kan se humant i mange Spørgsmaal. Det er da ejendommeligt nok, at han ser mindre humant i denne Sag, at han er kommen til at dømme de Mennesker, man vil inddrage under Loven, paa denne Maade. Det vidner om, at den højtærede Minister, om han end turde være en habil Politiker, ikke er nogen stor Pædagog.

Det blev sagt under sidste Aars Forhandling om denne Sag baade her i Salen, tror jeg, og i alt Fald ude paa Møder — jeg hørte en Venstrerigsdagsmand udtale det —, at det var ingen Skade til, at man fik et Lovforslag af denne Slags, det vilde jo nemlig komme til at ramme ogsaa ude omkring paa Herregaardene, Forpagtere,